

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் பந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர் - 31)

Sep (2) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்13
4. முமுக்ஷுப்படி19
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....30
6. திருமாலை34

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 8)

9. பரமம் யோ மஹத்தேஜ: பரமம் யோ மஹத்தப:

பரமம் யோ மஹத்ப்ரஹ்ம பரமம் ய: பராயணம்

10-1. பவித்ராணாம் பவித்ரம் யோ மங்களாநாம் ச மங்களம்

தேஜ: - ய: என்னும் ஆண் பாலுடன் தேஜ: என்னும் அஃறிணையைக் குறிக்கும் சொல் இணைந்து வந்தது கண்டு வியக்கக்கூடாது. இங்கு புண்டரீகாசுஷன் என்ற பதத்துடன் பல்வேறு சொற்களை இணைப்பதே குறிக்கோளாகும். இது இலக்கண ரீதியாகவும் சரியே ஆகும். உதாரணமாக, வேத: ப்ரமாணம் - வேதமே ப்ரமாணங்கள், தத்வம் நாராயண: பர: -- நாராயணனே உண்மை - என்ற வரிகள் காண்க. முதலாவது வரியில் எண்ணிக்கை வேறுபாடு உள்ளது காண்க. அதாவது, வேத: என்பது பன்மை, ப்ரமாணம் என்பது ஒருமையாகும். இரண்டாவதில் பால் வேற்றுமை உள்ளது. தத்வம் என்பது பால் அற்ற சொல், நாராயண என்பது ஆண்பால் ஆகும். இந்த வரிகள் எப்படிச் சேர்ந்தனவே அது போன்றே ய: தேஜ: என்ற வரியும் உள்ளது. எம்பெருமானே பரமபுருஷன், அவன் அனைவரையும் வசப்படுத்துபவன், அவனே உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்பதை அவனது ஆறு குணங்கள் விளக்குகின்றன. அவையாவன:

- தேஜ: - ஒளிமயமானவன். அதாவது ஞானமயமானவன், மற்றவர்களையும் ஒளி வீசும்படிச் செய்பவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-2) - பரம் ஜ்யோதி உபஸம்பத்ய - அந்தப் பரம் ஜ்யோதியை அடைந்து; தைத்திரீய உபநிஷத் - தஸ்ய ஆதித்யோ பாமுபயுஜ்ய பாதி -அவனை அடைந்து, அவனிடம் இருந்து பெற்ற ஒளி கொண்டு, சூரியன் ஒளிர்கிறான் - என்று கூறின.
- மஹத் - மஹத் என்றால் எல்லையற்றதாக அவனது தேஜஸ் உள்ளது.

- பரம் - அவனை ஒத்தவர்களோ மிக்கவர்களோ இல்லை.
- தபஸ: - அனைத்திற்கும் உத்தரவு இட்டு நியமிக்கிறான். நாராயணஸூக்தம் - யோ தேவேப்ய ஆதபதி - தேவர்களுக்காக தனது ஆளும் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறான்; ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - தம் ஈச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் - மஹேச்வரனாக உள்ள ஈச்வரன்; ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஏஷ ஸர்வேச்வர: - அவனே அனைத்துக்கும் ஈச்வரன்.
- ப்ரஹ்ம - எல்லையற்ற, எண்ணற்ற குணங்களைக் கொண்டுள்ளதால் மிகவும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் ஆகிறான். தனது வலிமையால் மற்றவர்களையும் உயர்த்துகிறான்.
- பவித்ரம் - இது கீழே விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

எம்பெருமானின் தொடர்பு அனைத்து தோஷங்களையும் நீக்குகிறது

பவித்ரம் - தூய்மையானவற்றுள் தூய்மையானது. இங்கு பரமம் மற்றும் மஹத் ஆகிய பதங்களைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவனே அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்துகிறான் என்கிறது. தூய்மைப்படுத்துதல் என்றால் தோஷங்களை நீக்குவதாகும். ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்களில் ஏற்படும் மாறுபாடு காரணமாக, அசேதநங்களில் தோஷம் உண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட அசேதநங்களின் தொடர்பு காரணமாகச் சேதனங்களுக்கும் தோஷம் உண்டாகுகிறது. அறியாமை, எம்பெருமானுக்கு எதிராகச் செயல்படுதல், பற்றுதல், வெறுப்பு போன்றவை தோஷங்கள் ஆகும். இவை போன்ற தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக எம்பெருமான் உள்ளதால், இத்தகைய தோஷங்களை முழுமையாக அழிக்க வல்லவனாக அவன் உள்ளான். அவன் தூய்மையானவற்றில் தூய்மையாவான். இதனைக் கீழே உள்ள பல சாஸ்த்ர வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

- தைத்திரீய உபநிஷத் - ஏதம் ஹ வா வ ந தபதி - அவனைத் துன்பங்கள் சூழ்வதில்லை.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-3) - தத யதா புஷ்கரபலாச வ்யாபோ ந ச்லிஷ்யந்தே - தாமரை இலையில் தண்ணீர் ஒட்டாமல் உள்ளது போன்று (அவனை அடைந்தவர்களிடம் தோஷம் ஒட்டுவதில்லை).

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) - தத் யதா இஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத - நெருப்பில் இடப்பட்ட பஞ்சு எறிவது போன்று (அவனை அடைந்தவர்களின் பாவங்கள் எரிந்து விடுகின்றன).
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-4) - தத் ஸக்ருததுஷ்க்ருதே தூநுதே - (அவனை அடைந்தவன்) தனது பாவ புண்ணியங்களை உதறுகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய: - புண்ணிய பாவங்களை நீக்கிய வித்வான் ஒருவன்.
- யாஜ்ஞுவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (34) - ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய ஈச்வர ஞானாத் விசுத்தி: பரமா மதா - எம்பெருமானைப் பற்றிய ஞானம் என்பதே ஆத்மாவுக்கு உயர்ந்த தூய்மையை அளிக்கிறது.
- தசுஷ ஸ்ம்ருதி - த்யாயேந் நாராயணம் தேவம் ஸ்நாநாதிஷு ச கர்மஸு ப்ராயச்சித்திர் ஹி ஸர்வஸ்ய துஷ்க்ருதஸ்யேதி வை ச்ருதி: - நீராடும் செயல் உட்பட அனைத்து செயல்களின்போதும் நாராயணனைத் த்யானிக்க வேண்டும்.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (10-3) - யோ மாம் அஜம் அநாதிம் ச - யார் என்னை பிறப்பற்றவன், எல்லையற்றவன் என்று அறிகிறானோ.
- இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (82-9) - பாவந: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந: - ரகு வம்சத்தின் பிரியமானவனே! அனைத்து உலகையும் நீயே தூய்மையாக்க வல்லவன்.
- விஷ்ணு புராணம் (2-6-39) - ப்ராயச்சித்தாநி அசேஷாணி இத்யாதி ப்ராயச்சித்த ப்ரகரணம் காத்ஸந்யேந - கண்ணனின் நினைவே அனைத்து ப்ராயச்சித்தமும் ஆகும்.
- விஷ்ணு புராணம் (6-7-74) - யதா அக்னி: உத்தசிக: கசுஷம் வஹந்தி ஸாநில: ததா சித்தஸ்திதோ விஷ்ணு: யோகிநாம் ஸர்வ கில்பிஷம் - காற்றுடன் இணைந்த அக்னி எவ்விதம் வைக்கோலை எறிக்கிறதோ அது போன்று யோகிகளின் மனதில் விஷ்ணு புகுந்து, அனைத்துப் பாவங்களையும் அழிக்கிறான்.

புண்ணியமான பொருள்களின் தூய்மை என்பது அவை எம்பெருமானுடன் கொள்ளும் தொடர்பால் ஆகும்

புண்ணிய தீர்த்தம் முதலான தூய்மைப்படுத்தவல்ல வஸ்துக்களின் தூய்மைப்படுத்தவல்ல தன்மை என்பது, அவை எம்பெருமானுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பால் ஆகும். இந்தக் கருத்தை பரமம் மற்றும் மஹத் ஆகிய பதங்கள் உணர்த்துகின்றன.

இயற்கையாகவே அசுத்தமாக உள்ள அசேதனங்களும், ஏதோ ஒரு தோஷத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தேவர்களும் மற்றவர்களைத் தூய்மைப்படுத்த வல்லவர்கள் என்று கூறுவது சரியல்ல. இந்தக் காரணத்தினால்தான் பராசரர், ஸௌனகர் முதலானவர்கள் தங்களது நூல்களில் மற்ற தேவர்களைப் பின்பற்றுவதும், ஆராதிப்பதும் கூடாது என்று தடுத்தனர். இவர்களின் இந்தக் கருத்து, இவர்களது சுபாசர்யத்தை பற்றிய இடங்களில் காணலாம். சுபாசர்யம் என்பது த்யானிக்கத் தகுந்தது, மங்களம் நிறைந்தது, எளிதில் அண்டவல்லது என்னும்படியான வஸ்துவாகும். விஷ்ணு புராணம் (6-7-77) - அசுஸ்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்யயோநய: - அனைத்து தேவர்களும் கர்மத்தால் பிறந்தவர்கள் என்பதாலும், கர்ம வசப்பட்டவர்கள் என்பதாலும் அவர்கள் தோஷம் நிறைந்தவர்கள் ஆவர் - என்கிறது. விஷ்ணுதர்மம் (104-23) - ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பர்யந்தா: ஜகத் அந்தர்வ்யவஸ்திதா: - ப்ரம்மன் தொடங்கி புல் பூண்டுவரை உள்ள அனைத்தும் கர்மத்தால் உண்டானவை, அவை ஸம்ஸாரப் பிடியில் உள்ளன - என்றது.

எம்பெருமானின் திருவடிகளைக் கழுவிய நீரை உட்கொள்வதாலும், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதாலும் மட்டுமே தேவர்கள் தூய்மை அடைகின்றனர். இது போன்று புண்ணிய தீர்த்தங்களும், திவ்ய தேசங்களும் எம்பெருமானின் தொடர்பு காரணமாகவே தூய்மையாக்கவல்ல தன்மையைப் பெறுகின்றன. விஷ்ணு புராணம் (4-4-30) - விஷ்ணுர் ஆயதனம் ஹி ஆப: ச ஹி ஆயபாம் பதிர்ருச்யதே - விஷ்ணுவின் திருவடிகளில் இருந்து பெருகிய நீர் என்பதால் மட்டுமே கங்கைக்கு பெருமை - என்றது. அவனே தண்ணீரின் பதி எனப்படுகிறான்.

இது போன்று காலம் என்பது அவனுடன் கொண்ட தொடர்பு காரணமாகத் தூய்மை பெறுகிறது. இது எப்படி என்றால் - அவன் அவதரித்த காலம் என்பதாலும்; அவனைத் தன்னுடைய அபிமானத் தேவதையாகக் கொண்டதாலும்; த்வாதசி, ஜயந்தி, ச்ரவணம், முதலிய அவன் விழித்திருக்கும் நாள், அவதரித்த நாள், உறங்கும் நாள் என்றும் கூறிப்பதால் ஆகும். மேலும் ஆத்ம குணமானது அவனைப் பற்றி அறிவதற்கு உதவுவதால் அவையும் தூய்மை அடைகின்றன.

யாகங்கள், தவங்கள், ச்ரத்தை முதலானவை அவனது ஆராதனைகளாக உள்ளதால் அவையும் தூய்மைப்படுத்தவல்லவை ஆகும். அவனைப் புகழ்கின்ற வேதங்களைக் கற்று ஓதும் அதிகாரம் உள்ளதால் அந்தணர்கள் தூய்மை அடைகின்றனர். மஹாபாரதம் - விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் ஆப்நுயாத் தத்வ தர்சி -இந்த உலகம் அனைத்திலும் வாசுதேவன் வியாபித்துள்ளான் என்றும், தனது திருவடியால் முழுவதுமாகக் கடந்துள்ளான் என்றும் உள்ள உண்மையை அறிகின்ற அந்தணனே உண்மையான அந்தணன்

ஆவான் - என்றது. வேதங்கள் மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் அவனது கட்டளைகளாக இருப்பதாலும், அவனையே பரதத்வம் என்று அறிவதாலும் தூய்மையாக்கவல்லதாக உள்ளன. ஸ்ரீமத் பாகவதம் (2-5-15) - நாராயணபரா வேதா: - வேதங்கள் நாராயணனுக்காகவே உள்ளன - என்றும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி மம ஏவ ஆஜ்ஞா -ச்ருதியும், ஸ்ம்ருதியும் எனது கட்டளைகள் - என்றும் உள்ளது காண்க. எம்பெருமான் வாசம் செய்வதால், கோயில்கள் புண்ணியமான இடங்களாகவும், தூய்மைப்படுத்தவல்ல இடங்களாகவும் உள்ளன.

இதனை மஹாபாரதம் கூறுகிறது - புண்ணிய த்வாரவதி - துவாரகா புண்ணியமானது - என்று தொடங்கி, (88-24) - ஆஸ்தே ஹிரிசிந்த்யாத்மா தத்ர ஏவ மதுஸூதந: தத் புண்யம் தத்பரம் ப்ரஹ்ம தத் தீர்த்தம் தத் தபோவனம் - சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டவன், மது என்ற அரக்கனை அழித்தவன் ஸ்ரீஹரி; அந்த இடம் தூய்மையானது, அங்கு புண்ணிய தீர்த்தங்கள் உள்ளன - என்று முடிக்கப்பட்டது. இப்படியாக ஓர் இடத்தின் தூய்மை என்பது, எம்பெருமானின் தொடர்பு உள்ளதால் மட்டுமே ஆகும். இதனை மஹாபாரதம் (88-26) - பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரம் உச்யதே புண்யாநாமபி புண்ய: அஸௌ இதி ஏவம் ஏவ ஸ்பஷ்டம் நிகம்யதே - கோவிந்தனே தூய்மையான அனைத்திலும் தூய்மையானவன், புண்ணியமான அனைத்திலும் புண்ணியமானவன் என்று தெளிவாக உரைக்கப்பட்டது - என்று கூறியது.

எம்பெருமானின் விரும்பத்தக்க ஸ்வரூபம்

இவனே அனைத்திலும் விரும்பப்படுபவனாக உள்ளான். நறுமணம் வீசும் மாலைகள், சந்தனக்குழம்பு, தேவலோகப் பெண்கள், அம்ருதம் ஆகிய அனைத்தைக் காட்டிலும் விரும்பப்படுபவனாக உள்ளான். ஸம்ஸார தோஷங்கள் நீங்கப் பெற்றதாகவும், ஆனந்தமயமாக உள்ளதாகவும், ஞானமயமாக உள்ளதாகவும், தூய்மையாக உள்ளதாகவும், எல்லையற்றதாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற ஆத்மாவைக் காட்டிலும் விரும்பப்படுபவனாக இவனே உள்ளான். மங்களங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் மங்களமாக இவன் விரும்பப்படுவதால், மங்களானாம் ச மங்களம் எனப்பட்டது. இந்தக் காரணங்களால் இவனே அடையப்படும் உயர்ந்த இலக்காக உள்ளான். இதனைக் குறித்து பின்னர் விளக்கப்படும்.

ய: ஏவம் ஸ: பரமம் பராயணம் - இப்படிப்பட்ட ஒரு பரம்புருஷன் அடையப்படும் இலக்காக இருப்பது பொருத்தமே ஆகும். இதனை இந்த வரி மிகவும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. இந்த வரியின் மூலம் இத்தகைய கருத்தே சாஸ்த்ரங்களில் உள்ளது என்று உணரலாம்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 31)

பூர்வபக்ஷம் - கடந்த சூத்திரத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு வசித்வம் போன்ற தன்மைகள் உள்ளன என்று கூறப்பட்டதிலிருந்து, ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யகாமத்வம் போன்ற தன்மைகளும் அறியப்படுகின்றன எனக் கூறப்பட்டது. இதனை ஏற்க இயலாது - காரணம், ப்ரஹ்மத்திற்கு வசித்வம் போன்ற குணங்கள் இல்லை என்பதை வாஜஸநேயக உபநிஷத்தே கூறுகிறது. இப்படிப்பட்ட குணங்கள் உபாஸனைப் பொருளாக உள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை என்பதை, ப்ரஹ்மம் குணங்கள் அற்றது என்று கூறப்படும் வரி மூலமாக அறியலாம். இந்த வரியானது ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (4-4-19, 20) - மநஸா ஏவ அநுத்ரஷ்டவ்யம் ம்ருத்யோஸ்ஸ ம்ருத்யும் ஆப்நோதி ய இஹ நாநேவ பச்யதி ஏகத் ஏவ அநுத்ரஷ்டவ்யம் ஏதத் அப்ரமேயம் - இதனை மனதினால் மட்டுமே பார்க்க வேண்டும்; இங்கு ஒன்றைக் காட்டிலும் பலவாக ஏதும் இல்லை, பல வஸ்துக்கள் இருப்பதாகக் காண்பவன், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மீண்டும் ஸம்ஸாரம் அடைகிறான்; இது நித்யம் - என்று உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா - இது ஆத்மா, அது அல்ல, அது அல்ல - எனப்பட்டது. ஆகவே வசித்வம், ஸ்தூலத்வம் போன்ற தன்மைகள் ஏதும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை என்றே ஆகிறது. இது போன்றே, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் படிக்கப்பட்ட ஸத்யகாமத்வம் போன்ற பலவும், ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ள குணங்கள் அல்ல என்பதும் புலப்படுகிறது. எனவே, மோக்ஷத்தின் காரணமாகச் செய்யப்படும் உபாஸனத்தின்போது, அந்தக் குணங்கள் கைவிட வேண்டியவை என்று கருத்து. இதற்கான பதில் அடுத்து சூத்திரத்தில் உள்ளது.

3-3-39 ஆதராத் அலேப:

பொருள் - ஆதாரம் உள்ளதால் கைவிடப்படவேண்டியவை அல்ல.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - இந்த வாதம் பொருந்தாது. இவை ப்ரஹ்மத்திற்கு உள்ள குணங்கள் என்பதையும், மோக்ஷ உபாஸனையில் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டிய குணங்கள் என்பதையும் கீழே

உள்ள இரண்டு சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரிகள் மூலமாகவும், ப்ரஹத் உபநிஷத் வரி மூலமாகவும் அறியலாம்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-1) - தஸ்மிந் யத் அந்த: தத் அந்வேஷ்டவ்யம் - ப்ரஹ்மத்தின் உள்ளே இருக்கும் குணங்கள் தேடப்பட்டு, உபாஸிக்கப்பட வேண்டும்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிகத்ஸ: அபிபாஸஸ் ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - பரமாத்மா பாவங்கள் அற்றவன், கிழத்தன்மை இல்லாதவன், மரணம் அற்றவன், துன்பம் அற்றவன், பசி அற்றவன், தாகம் அற்றவன், ஸத்யகாமன், ஸத்யஸங்கல்பன்.
- ப்ரஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந் ... ஏஷ ஸர்வேச்வர ஏஷ பூதாதிபதி: ஏஷ பூதபால: ஏஷ சேது: விதரண ஏஷாம் லோகாநாம் அம்பேதாய - அனைத்தையும் வசப்படுத்தி வைத்துள்ளவன், அனைத்தையும் நியமிப்பவன் ... இவன் அனைத்தையும் நியமிப்பவன், அனைத்து உயிர்களின் எஜமானனும் அவற்றைக் காப்பவனும் ஆவான், உலகங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து போகாமல், அவற்றைத் தாங்கும் அணை போன்று நிற்பவன்.

இது போன்று ஸத்யகாமத்வம் முதலான குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை என்றும், அதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லை என்றும் கூறினால், மேலே உள்ள வரிகள் போன்ற பல வரிகளில் இந்தக் குணங்கள் ஏன் படிக்கப்பட்டன என்று கூறப்பட வேண்டும் அல்லவா? ஸத்யகாமத்வம் போன்ற குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனம் பற்றி சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-6) - தத்ய இஹாத் மாநமநுவித்ய விரஜந்தி ஏதாம்ச்ச ஸத்யகாமாந் தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோபவதி - யார் ப்ரஹ்மத்தையும் அவனது திருக்கல்யாண குணங்களையும் உபாஸனை செய்தபடி பரமபதம் செல்கின்றனரோ, யார் அவர்கள் விருப்பப்படி அனைத்து லோகங்களிலும் உலவுகின்றனரோ - என்று கூறியது. மேலும் அதே உபநிஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்காதவர்கள் நிந்திக்கப்படுவதன் மூலம், ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதன் குணங்களுடன் கூறப்படுதல் என்பது மேலும் ஆதாரத்துடன் உரைக்கப்படுகிறது. இந்த வரியானது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-6) - அத ய இஹாத் மாநமநுவித்ய வ்ரஜந்தி ஏதாம்ச்ச ஸத்யாந் காமாந் தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு அகாமசாரோ பவதி - யார் ஒருவர் ப்ரஹ்மத்தையும் அவனது திருக்கல்யாண குணங்களையும் உபாஸிக்காமல் பரமபதம் செல்கின்றனரோ, அவர்களுக்கு விருப்பப்படி அனைத்து இடங்களிலும் ஸஞ்சாரம் செய்யும் வழி

இல்லை - என்பதாகும். இது போன்றே வாஜஸநேயகத்திலும் இவனது எஜமானத்தன்மை (4-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: ... ஏஷ ஸர்வேச்வர ஏஷ பூதாதிபதிரேஷ பூதபால: - இவனை அனைத்தையும் வசப்படுத்தி நியமிப்பவன் ... அனைத்திற்கும் எஜமானன், அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி, அனைத்தையும் காப்பவன் - என்று கூறப்பட்டது. இது போன்று வேறு பல இடங்களிலும் காணலாம்.

வேதங்கள் ஆயிரம் தாய் தந்தையர்களைக் காட்டிலும் நம் மீது வாத்ஸல்யம் கொண்டவை ஆகும். இப்படிப்பட்ட அவை, தீயவற்றை உரைப்பவர்கள் போன்று பொய்யானவையும், தள்ளப்பட்ட வேண்டியவையும், ப்ரமாணங்களே இல்லாத கருத்துக்களையும் கூறுமோ? அறிந்து கொள்ள இயலாத குணங்கள் பற்றித் தானே முதலில் ஆதாரத்துடன் கூறிவிட்டு, பின்னர் முரணாகப் பேசுமா? முன்பே ஸம்ஸாரச் சக்ரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளை மேலும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்துமோ?

மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-19) - நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந - பலவாக உள்ள ஏதும் இங்கு இல்லை.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-20) - ஏகத் ஏவ அநிநூரஷ்டவ்யம் - ஒன்றாகவே காணவேண்டும்.

இந்த வரிகள் மூலம் ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ளவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தால் உண்டு பண்ணப்பட்டவைகள், ஆகவே அவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டதால், அனைத்தையும் ஒன்றாகவே நாம் காணவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, பலவாகப் பார்த்துக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை, பலவிதமாகப் பார்த்தல் என்பது தள்ளப்படுகிறது, இதனை நாம் முன்பே பார்த்தோம். மேலும் ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-22) - ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா - இதில் உள்ள 'இதி' என்ற பதம் மூலம் ப்ரமாணங்களால் அறியப்படும் உலகத்தை எடுத்து, "ப்ரஹ்மம் அத்தகையது அல்ல", என்று ப்ரஹ்மம் அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள சிறப்பு கூறப்படுகிறது. இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-22) - அக்ராஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதே அசீர்யோ ந ஹி சீர்யதே அஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதே அவ்யதிதோ ந வ்யததே நரிஷ்யதி - மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியப்படும் அனைத்தையும் விட ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டதால், இது மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூலமாக அறியப்படுவதில்லை; சிதறக்கூடிய பொருளைக்

காட்டிலும் மாறுபட்டதால் இது சிதறுவதில்லை; துன்பம் அடையும் பொருள்களைக் காட்டிலும் மாறுபடுவதால், இது துன்பம் அடைவதில்லை - என்று கூறியது. மற்ற பொருள்கள் பலவும், வேறு ப்ரமாணங்களால் அறியப்படவல்லவையாகும், ப்ரஹ்மம் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபடுவதால், அந்த ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட இயலாதது ஆகும். சிதறக்கூடிய பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதால், ப்ரஹ்மத்தை சிதறடிக்க இயலாது. இது போன்றே மற்ற தன்மைகளுக்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - நாஸ்ய ஜரையத்த ஜீர்யதி ந வதேந அஸ்ய ஹந்யதே ஏதத் ஸத்யம் ப்ரஹ்மபுரம் அஸ்மிந் காமாஸ்ஸமாஹிதா: - தஹரா ஆகாஸம் என்னும் ப்ரஹ்மம் ஜீவனின் கிழத்தனத்தால் கிழத்தன்மை அடைவதில்லை; மரணம் அடைவிப்பதால் அது மரணம் அடைவதில்லை; இது ஸத்யமானது; அனைத்துக் கல்யாண குணங்களும் இங்கு பொருந்தி உள்ளது - என்றது. இப்படியாக ப்ரஹ்மம் அனைத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்று உணர்த்தப்பட்டு, அதனிடம் ஸத்யகாமத்வம் போன்ற தன்மைகள் உள்ளதாகக் கூறப்பட்டது.

பூர்வபக்ஷம் - நீங்கள் கூறுகின்ற சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரிகள் (8-1-6) - தத்ய இஹாத் மாநமநுவித்ய விரஜந்தி ஏதாம்ச்ச ஸத்யகாமாந் தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோபவதி - யார் ப்ரஹ்மத்தையும் அவனது திருக்கல்யாண குணங்களையும் உபாஸனை செய்தபடி பரமபதம் செல்கின்றனரோ, யார் அவர்கள் விருப்பப்படி அனைத்து லோகங்களிலும் உலவுகின்றனரோ - என்றது. இதன்படி அனைத்து உலகங்களிலும் ஸஞ்சாரம் செய்யவல்ல ஸம்ஸாரிகளின் பலம் என்பதே குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பதன் பலன் என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே மோக்ஷம் பெற விரும்புவன் இத்தகைய குணத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்ம உபாஸனையை இயற்றக்கூடாது என்றாகிறது (காரணம், ஸஞ்சரித்தபடி இருந்தால் மோக்ஷம் பெற இயலாது அல்லவா). மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - பரமாத்மாவை அடைந்த பின்னர் தனது ஸ்வரூபம் அடைகிறான் -என்கிறது. இதன் மூலம் மோக்ஷம் என்பதே பலனாகக் கூறப்பட்டது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அடைய விரும்பும் ஒருவன், ஸத்யகாமத்வம் போன்ற குணங்களுடன் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கக் கூடாது என்றாகிறது (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது).

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 31)

10. ப்ரபத்தி யோக்ய அதிகாரம்

அர்த்தித்வேந ஸமர்த்ததா த்ரிகதநு: ஸம்பிண்டிதா: அதிக்ரியா
ஸா சாஷ்டாங்க ஷடங்க யோக நியதாவஸ்தா வ்யவஸ்தாபிதா
ச்ரோதீ ஸர்வ சரண்யதா பகவத: ஸ்ம்ருத்யா அபி ஸத்யாபிதா
ஸத்யாதிஷு இவ நைகமேஷு அதிக்ருதி: ஸர்வ ஆஸ்பதே ஸத்பதே.

பொருள் - ஒரு பலனைப் பெறுவதற்கான உபாயத்தில் ஈடுபடும் அதிகாரம் (தகுதி) என்பது அந்தப் பலனில் ஆசை கொண்டிருப்பதுடன், மூன்றுவிதமான ஸ்வரூபங்களைக் கொண்ட திறமை ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே உண்டாகிறது. இவற்றில் பக்தி யோகத்திற்கு எட்டு அங்கங்களும், ப்ரபத்திக்கு ஆறு அங்கங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. எம்பெருமானே அனைத்து உயிர்களும் சரணம் புகும் இடமாக உள்ளான் என்று ச்ருதிகள் கூறுவதை, ஸ்ம்ருதிகளும் உறுதியாகக் கூறுகின்றன. வேதங்களில் கூறப்படும் “உண்மையை மட்டுமே பேசுதல்” என்பது போன்ற தகுதிகள் அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளது போன்று, ப்ரபத்தி என்பதும் அனைவருக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது.

அதிகாரம், பலன் போன்றவற்றின் விளக்கம்

மூலம் - இப்படி அபிமதபலத்துக்கு உபாயாந்தர நிஸ்ப்ருஹனாய் ந்யாஸவித்யையிலே இழியுமவனுக்கு இவ்வித்தைக்கு அதிகார விசேஷம் முதலானவை இருக்கும்படி அறியவேணும். அதிகாரமாவது - அவ்வோபலோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்தனாம் புருஷனுக்குப் பலத்தில் அர்த்தித்வமும், உபாயத்தில் ஸாமர்த்யமும். இவற்றில் ஸாமர்த்யமாவது சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அறிகையும், அறிந்தபடி அநுஷ்டிக்க வல்லவனாகையும், சாஸ்த்ரானுமத ஜாதி குணாதி யோக்யதையும். இவ்வதிகாரம் முன்பே

ஸித்தமாயிருக்கும். இது உடையவனுக்குப் ப்ரயோஜனமாய்க் கொண்டு ஸாத்யமாக அநுவதிக்கப்படுமது பலம். ததர்த்தமாக ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுமது உபாயம்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி என்னும் ந்யாஸவித்யையில் ஈடுபட விரும்பும் ஒருவன், மற்ற எதனையும் உபாயமாகப் பற்றுவதில் ஆசை கொள்ளாமல் இருக்கும் ஒருவன் எந்தவிதமான தகுதிகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதை அறிய வேண்டும். அதிகாரம் என்றால் - ஒரு பலனை அடையவேண்டும் என்ற விருப்பமும், அந்தப் பலனை அடைவதற்கான உபாயத்தில் உள்ள ஆர்வமும், அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளக் கூடிய திறனும் (ஸாமர்த்த்யம்) ஆகும். ஸாமர்த்த்யம் (திறன்) என்றால் - சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட ஆழமான பொருள்களை உணரும் தன்மை, அவற்றை அறிந்த பின்னர் அதன்படி நடத்தல், சாஸ்த்ரங்களில் கூறியபடி ஜாதி, தன்மைகள் முதலானவற்றைக் கொண்டிருத்தல் என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட தகுதி உள்ளவனுக்கு உபாயம் மூலம் அடையப்படும் இலக்கு என்பதே பலனாக உள்ளது. உபாயம் என்பது அந்தப் பலனை அடைய வைக்கும் வழியாகும்.

ஆகிஞ்சந்யம் - அநந்யகதித்வம் என்பதன் விளக்கம்

மூலம் - இங்கு முமுக்ஷுத்வமுண்டாய் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திரூப மோக்ஷோபாயவிசேஷ நிஷ்டனுக்கு சாஸ்த்ரஜந்ய ஸம்பந்தஞாநாதிகள் உபாஸகனோடு ஸாதாரணமாயிருக்க விசேஷித்த அதிகாரம் தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும். ஆகிஞ்சந்யமாவது உபாயாந்தர ஸாமர்த்த்யாபாவம். அநந்யகதித்வமாவது ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யம், சரண்யாந்தர வைமுக்யமாகவுமாம். இது ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யத்தாலும் அர்த்தஸித்தம். இவ்வர்த்தம்

ப்ராஹ்மணம் சிதிகண்டம் ச யாந்சாந்யா தேவதா: ஸம்ருதா:
ப்ரதிபுத்தா ந ஸ்வந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம்

இத்யாதிகளிலே கண்டுகொள்வது.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்தில் விருப்பம் ஏற்படலாம். இவன் பக்தியோகத்தில் ஈடுபடும் ஒருவனைப் போன்று, ஜீவாத்மா-பரமாத்மா குறித்த வேறுபாடுகளை, சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறிந்து கொள்கிறான். இப்படியாக ப்ரபத்தியை இவன் மோக்ஷ உபாயமாகக் கொள்ளும்போது, இவனிடம் ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் மேலும் இரண்டு தகுதிகளாக இருத்தல் வேண்டும். ஆகிஞ்சந்யம் என்றால் மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடத் திறன் இல்லாமை

ஆகும். அநந்யகதித்வம் என்றால் மோக்ஷம் தவிர்ந்த மற்ற எதிலும் பற்று கொள்ளாமையும், எம்பெருமான் அல்லாமல் வேறு எதனையும் துணையாகக் கொள்ளாமையும் ஆகும். அநந்யகதித்வத்தில் உள்ள “மற்ற எதிலும் பற்றற்ற தன்மை” என்பது ஆகிஞ்சந்யத்தில் அடக்கமே ஆகும். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-36) - ப்ரஹ்மணம் சிதிகண்டம் ச யாந்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸ்வந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம் - சிறந்த அறிவுள்ள முழுக்ஷுக்கள் ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றவர்களை வணங்குவதில்லை, காரணம் அவர்கள் அளிக்கும் பலன்கள் அற்பமானவை என்று அறிகின்றனர் - என்றது.

மூலம் - தீவ்ரதமமான முழுக்ஷுத்வமின்றிக்கே தேஹாநுவ்ருத்யாதி ப்ரயோஜநாந்தர ஸக்தனானவன் மோக்ஷார்த்தமாக ப்ரபத்தியைப் பற்றினால் அவ்வோ ப்ரயோஜநாந்தரங்களின் அளவுக்கு ஈடாக மோக்ஷம் விளம்பிக்கும்.

விளக்கம் - ஒருவன் மோக்ஷம் அடைவதில் ஆழ்ந்த விருப்பம் இல்லாமல், தனது உடல் நீண்ட நாள் இருக்கவேண்டும் போன்ற அற்பமான பலன்களை எண்ணியபடியும் ப்ரபத்தியில் ஈடுபடக்கூடும். இப்படிப்பட்டவனுக்கு, அந்தப் பலன்களுக்கு ஏற்றாப்போல் மோக்ஷ காலம் என்பது தாமதிக்கும்.

ஆகிஞ்சந்யம் - அநந்யகதித்வம் இவற்றின் காரணம்

மூலம் - இவ் ஆகிஞ்சந்யத்துக்கும் அநந்யகதித்வத்துக்கும் நிபந்தனம் உபயாந்தரங்களில் இவ்வதிகாரியினுடைய அஜ்ஞான அசக்திகளும் பலவிளம்ப அஸஹத்வமும். இதில் சரண்யாந்தர வைமுக்யத்துக்கு நிபந்தனம்:

யதா வாயோஸ்த்ருணாக்ராணி வசம் யாந்தி பலீயஸ:
தாதுரேவ வசம் யாந்தி ஸர்வபூதாநி பாரத

என்கிறபடியே தனக்கும் பிறருக்குமொத்திருக்கிற பகவதேக பாரதந்தர்யாத்யவ ஸாயமும் ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யமும்.

விளக்கம் - மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட இயலாமையும், அவற்றைப் பற்றி அறியாமையும், மோக்ஷம் தாமதிப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமையும் ஆகிஞ்சந்யம் மற்றும் அநந்யகதித்வம் வளர்வதற்கான காரணங்கள் ஆகின்றன. எம்பெருமானை மட்டுமே நம்பி இருத்தல் என்பது, மற்றவர்களிடம் உள்ளது போன்றே ஒருவனுக்கு, “எம்பெருமானே அனைத்தும்”, என்ற சிந்தனையை

வளர்க்கிறது. இதனை மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (26-29) - யதா வாயோஸ்த்ருணாக்ராணி வசம் யாந்தி பலீயஸ: தாதுரேவ வசம் யாந்தி ஸர்வபூதாநி பாரத - பாரதனே! புல்லின் நுனிகள் என்பவை, பலமாக வீசும் காற்றின் வசம் உள்ளன; இது போன்று, அனைத்து உயிர்களும் உலகைப் படைத்த ஸர்வேச்வரன் வசம் உள்ளன - என்றது.

ப்ரபத்திக்கு ப்ரமாணங்கள்

மூலம் - இப்ப்ரபத்யாதிகார விசேஷம் : ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய தமேவ சரணம் கத:, அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய: அகிஞ்சந: அகதி:, ஆகிஞ்சந: அநந்யகதி: சரண்ய, அநாகதாநந்தகால ஸமீக்ஷயாப்யத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய:, தத்ப்ராப்த்யே ச தத்பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:, புகலொன்றில்லா அடியேன் என்றிவை முதலான ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் - ப்ரபத்திக்கு இருக்கின்ற அதிகாரம் குறித்து கீழே உள்ள பல வரிகள் ப்ரமாணங்களாக உள்ளன:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய தமேவ சரணம் கத: - காகமானது தனது தந்தையான இந்த்ரன், தேவர்கள், ரிஷிகள் போன்ற பலராலும் கைவிடப்பட்டு, மூன்று உலகங்களுக்கும் சென்று, இறுதியாக இராமனிடமே சரணம் அடைந்தது.
- அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய: அகிஞ்சந: அகதி: - தவறுகளுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள என்னைக் காப்பாற்ற வேறு புகலிடம் இல்லை, உன்னைத் தவிர அடைவதற்கு வேறு இடம் இல்லை.
- ஸ்தோத்ர ரத்னம் (22) - ஆகிஞ்சந: அநந்யகதி: சரண்ய - உன்னிடமே சரணம் அடைகிறேன், என்னக்கு உன்னைவிட்டால் சரணம் அடையும் இடம் இல்லை.
- ஸ்ரீரங்க கத்யம் (2) - அநாகதாநந்தகால ஸமீக்ஷயாப்யத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய: - எல்லையற்ற ஸம்ஸாரம் என்பது எதிர்காலங்களிலும்

உள்ளது, அதனைக் கடக்க உன்னைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லாதவனாக உள்ளேன்.

- ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் - தத்ப்ராப்த்யே ச தத்பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந: - ஆயிரம் கோடி கல்ப காலங்களிலும், அவனது அழகான இரண்டு தாமரைத் திருவடிகளைக் காட்டிலும் சரணம் அடைய வேறு இடம் இல்லை என்று நான் அறிவேன்.
- திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகலொன்றில்லா அடியேன் - வேறு புகலிடம் இல்லாத நான்.

ப்ரபத்தி அனைவருக்கும் ஏற்புடையது

மூலம் - இவ்வளவு அதிகாரம் பெற்றால் ப்ரபத்திக்கு ஜாத்யாதி நியமமில்லாமையாலே ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - மேலே உள்ளா அனைத்துவிதமான அதிகாரங்களும் இருந்தால், ப்ரபத்தி என்பது அனைவருக்கும் ஏற்றதே ஆகும் - காரணம் இதில் எந்தவிதமான ஜாதிக் கட்டுப்பாடுகளும் இல்லை.

அந்தணர் அந்தியர் எல்லையைல் நின்று அனைத்து உலகும்
நொந்தவரே முதலாக நுடங்கி அனன்னியராய்
வந்து அடையும் வகை வன் தகவு ஏந்தி வருந்திய நம்
அந்தம் இல் ஆதியை அன்பர் அறிந்து அறிவித்தனரே.

பொருள் - அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவனும், அழிவற்றவனும், நம்மைக் காப்பதற்கு எப்போதும் தயாராக நிற்பவனும், நாம் எத்தனை பிழைகள் செய்தாலும் மாறாத கருணை கொண்டவனும் ஆகிய எம்பெருமானைக் குறித்து எம்பெருமானிடமும் ஆசார்யர்களிடமும் மிகுந்த பக்தி கொண்ட நமது ஆசார்யர்கள் தெளிவாக அறிந்து கொண்டனர். இவர்கள் செய்தது என்ன? ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற அந்தணர் முதலாக சண்டாளர் வரை உள்ள அனைவரும் வேறு உபாயங்களை நாட இயலாமல் துவண்டு நிற்கின்ற நிலையில், வேறு பலனையோ வேறு ரஷுகளையோ தேடாத வகையில், எம்பெருமானிடம் சரணம் புகும் வழியை நமக்கு உபதேசம் செய்தனர்.

பக்த்யாதெள சக்தி அபாவ: ப்ரமிதி ரஹிததா சாஸ்த்ரத: பர்யுதாஸ:
காலசேஷப அக்ஷபத்வம் த்விதி நியதிவசாத் ஆபதப்தி: சதுர்பி:
ஏக த்வி த்ரி ஆதியோக வ்யதிபிதூர நிஜ அதிக்ரியா: ஸம்ச்யந்தே
ஸந்த: ஸ்ரீசம் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபதந விதிநா முக்த்யே நிர்விசங்கா:

பொருள் - பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களைப் பின்பற்ற சக்தி இல்லாமை, இவற்றைப் பற்றிய ஞானம் இல்லாமை, இவற்றை இயற்றத் தகுதி இல்லாதவன் என்று சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்படுதல், மோசஷம் பெறும் காலம் தாமதமாக வருவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை - இவற்றில் ஒன்றோ, இரண்டோ, மூன்றோ அல்லது நான்குமோ அமைவது என்பது பூர்வபயனால் ஆகும். இவை மஹாலக்ஷ்மியின் பதியாகிய எம்பெருமாளை ப்ரபத்தி மூலமாக அடைவதற்கான பல தகுதிகள் ஆகின்றன. அறிந்தவர்கள் இவற்றைக் கொண்டு, மோசஷம் பெறுவதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லாமல் எம்பெருமாளை அண்டி நிற்கின்றனர்.

ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகன் அருளிச் செய்த
ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்

ப்ரபத்தி யோக்ய அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுசஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 31)

173. ப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

அவதாரிகை - இந்த சேஷித்வ கதநத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிறார் - ப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது - என்று.

விளக்கம் - அவனுடைய எஜமானத்வம் பற்றிக் கூறுவதற்கு என்ன பயன் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸர்வம் பரவஸம் துக்கம் என்றும், லேவா ச்வவ்ருத்தி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்தமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் போலன்றிக்கே, சாயா வா ஸத்வ மநுகச்சேத் என்றும், ஸா கிமர்த்தம்ந சேவ்யதே என்றும் சொல்லுகிறபடியே விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே இவனுக்கு ரஸிப்பது - என்கை.

விளக்கம் - மநுஸ்மருதி (4-160) - ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் - மற்றவற்றைச் சார்ந்து இருத்தல் துயரம் ஆகும் - என்றும், மநுஸ்மருதி (4-6) - லேவா ச்வவ்ருத்தி: - அடிமைத் தொழில் என்பது நாய்த்தொழில் - என்றும் கூறப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் உலக விஷயங்களுக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்கள் பற்றி, அவை ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை என்பதால் கூறப்பட்டன. ஆனால் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி இருக்கின்ற உயர்ந்த விஷயத்திற்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகும். மேலும் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் சேதனனுக்கு இனிமையை உண்டாக்கவல்லதாகும். இதனைப் பரமஸம்ஹிதை - சாயா வா ஸத்வ மநுகச்சேத் - நிழல் உடலைத் தொடர்வது போல் (பரமபுருஷனுடன் முக்தனும் செல்கிறான்) - என்றும், கருட

புராணம் - ஸா கிம் அர்த்தம் ந சேவ்யதே - வாசுதேவனாகிய மரநிழல் ஏன் அடையப்படாமல் உள்ளது - என்றும் கூறின.

174. இந்தச் சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

அவதாரிகை - இனி இப்பதத்தில் விபக்த்யம்சத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இந்தச் சதுர்த்தி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து நாராயணாய என்பதில் உள்ள ஆய என்னும் நான்காம் வேற்றுமைக்கு விளக்கம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளதாகையாலே, தாதர்த்த்ய ப்ரதிபாதகமன்றிக்கே, இந்தச் சதுர்த்தி பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது - என்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாவது - கைங்கர்ய ப்ராப்தனையை ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது - பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவான வருத்தி விசேஷம். இக்கைங்கர்யந்தான் ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே என்றும், நம இத்யேவ வாதிந: என்றும், யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி என்றும் இத்யாதிகளில் செல்லுகிறபடியே வாசிககாயிகரூபமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - திருமந்திரம் மூலமாக ஒருவனுக்கு எம்பெருமானுடைய எஜமானத்தன்மை குறித்த ஞானம் ஏற்படுகிறது. அதன் பின்னே அவன் த்வய மந்திரத்தின் முதல் வரி மூலமாக எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுகிறான். அதன் பின்னர், இரண்டாவது வரியில் நான்காம் வேற்றுமை காணப்படுகிறது. ஆகவே இந்த நான்காம் வேற்றுமை "அவனுக்காக மட்டுமே", என்பதை மட்டுமே கூறாமல், உபாயத்தின் மூலமாக ஏற்படும் பலனாகிய கைங்கர்யத்தையும் கூறுகிறது என்று கருத்து. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிக்கை என்றால் கைங்கர்யத்தை வேண்டி நிற்கின்ற ப்ரார்த்தனையை கூறுகிறது என்று கருத்து. கைங்கர்யம் என்றால் எம்பெருமானின் திருமுகம் மலர்வதற்குக் காரணமாகச் செய்யக்கூடிய செயல்கள் என்று கருத்து. கைங்கர்யம் என்பது கீழே கூறப்பட்டுள்ள பல வரிகளின்படி, வாக்காலும் உடலாலும் செய்யப்படுவது ஆகும்:

- தைத்திரீயம் - ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே - ஸாம வேதத்தை இசைத்தபடி அமர்ந்துள்ளான்.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் - நம இதி ஏவ வாதிந: - நம: என்று கூறியபடி.

- பரமஸம்ஹிதை - யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி - எந்த வழியில் பரமபுருஷன் செல்கின்றானோ, அந்த வழியில் செல்லவேண்டும்.

175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

அவதாரிகை - இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திதநீயமாகில் காதாசித்தமாகாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் - கைங்கர்யந்தான் நித்யம் - என்று.

விளக்கம் - இப்படியாகக் கைங்கர்யத்தை எம்பெருமானிடம் வேண்டினால், இந்தக் கைங்கர்யம் ஏதோ ஒரு நேரத்தில் மட்டுமே செய்வதாகி விடுமே, என்ற ஐயத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: என்கிறபடியே கிஞ்சித்காராபாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்நமாகையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யம் - என்கை. ஆகையாலிறே, நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி என்றும், நித்யகிங்கரோ பவாநி என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - எம்பெருமானுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதே ஜீவனுக்கு இயற்கையாகும். ஆனால் - அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: - ஏதும் செய்யவில்லை என்றால் அடிமைத்தனம் இல்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானுக்காக எந்தச் செயலையும் செய்யவில்லை என்றால் எம்பெருமானுக்கு அடிமை என்பது பெருந்தாது. மேலும் ஆத்மாவிடமிருக் கைங்கர்யம் என்பது எப்போதும் உள்ளது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்து, எப்போதும் உன்னை மகிழ வைப்பேன்.
- சரணாகதி கத்யம் - நித்யகிங்கரோ பவாநி - எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்வேன்.

176. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

அவதாரிகை - நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் - நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும் - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் என்பது எப்போதும் உள்ளது என்றால் அதனை ஏன் வேண்டி நிற்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விஷயம் உத்துங்கமாயிருக்கையாலும், ஆச்ரயபூதனான சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்தநாவிசேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலும், நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெற வேணும் என்கை.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வஸ்து (எம்பெருமான்) மிகவும் உயர்ந்த வஸ்து; அந்த வஸ்துவிற்குக் கைங்கர்யம் செய்கின்ற ஜீவன், அந்த வஸ்துவை முழுமையாக நம்பி உள்ளான்; வேண்டுதல் இல்லாமல் கைங்கர்யம் கைகூடாது - என்ற காரணங்களால் கைங்கர்யத்தை வேண்டி அடையவேண்டும் என்று கருத்து.

177. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்க சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்.

அவதாரிகை - இது நித்யப்ரார்த்தநீயமாகைக்கு நிதாந்தை அருளிச்செய்கிறார் - சேஷிக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஏன் எப்போதும் வேண்டி நிற்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நாகிஞ்சித் குர்வதச்சேஷத்வம் என்கிறபடியே சேஷிக்கு அதிசயகரமல்லாத வஸ்துக்கு சேஷத்வம் இல்லாமையாலே, சேஷியான ஈச்வரனுக்கு தன்னுடைய வருத்தி விசேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை விளைக்க சேஷ பூதனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்கும் என்கை. ஆகையால் நித்ய ப்ரார்த்தநீயமாயிருக்குமென்று கருத்து.

விளக்கம் - நாகிஞ்சித் குர்வதச்சேஷத்வம் - கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு அடிமைத்தனம் இல்லை - என்று கூறுவது போல், கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவில்லை என்றால், அடிமைத்தனம் (சேஷத்வம்) இல்லை என்றாகிறது. கைங்கர்யம் காரணமாக எம்பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சி என்னும் மேன்மையை உண்டாக்குதலே ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் விளங்குவதற்கான உபாயமாக உள்ளது. இப்படி எம்பெருமானின்

மகிழ்வை அனுபவிப்பதே ஜீவனுக்கு இயல்பாவதால், அதுவே ஜீவனுக்கு ப்ராப்யமாகவும் (அடையப்படும் இலக்கு) உள்ளது. ஆகவே கைங்கர்யத்தை எப்போதும் வேண்டி நிற்கவேண்டும் என்றாகிறது.

178. நம: கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

அவதாரிகை - அநந்தரம் சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் நம: என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து, இறுதியாக உள்ள நம: என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நமச்சப்தம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்திரத்தில் மத்யம பதமான நமச்சப்தம் போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றாயிருந்தேயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாந்தரோக்தமாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - நம: என்ற பதம் பொதுவாகவே அஹங்காரம் (நான்), மமகாரம் (எனது) என்பவற்றை அழித்து விடுகிறது. திருமந்திரத்தின் நடுவில் உள்ள நம: என்ற பதம் - ஸ்வரூபத்தின் விரோதி, உபாயத்தின் விரோதி மற்றும் புருஷார்த்தத்தின் விரோதி ஆகியவற்றை அழிப்பதாகப் பார்த்தோம். ஆனால் இங்கு உள்ள நம: என்ற பதம், அதே பொருளில் வரவில்லை. கைங்கர்யத்தை வேண்டி நின்ற பிறகு இந்தப் பதம் வந்ததால், இங்கு நம: என்ற பதம், கைங்கர்ய விரோதியை அழிப்பதாக உள்ளது என்று கருத்து.

179. களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

அவதாரிகை - கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது என்ன அருளிச்செய்கிறார் - களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனக்கென்னப் பண்ணுகையாவது, போக்தாஹம் மம போகோயம் என்கிறபடியே, இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் போக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில், அபுருஷார்த்தமாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - போக்தாஹம் மம போகோயம் - நானே அனுபவிப்பவன், இது எனது இன்பத்திற்காக - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது இன்பத்திற்குச் செய்தல் என்பதே கைங்கர்ய விரோதியாகும். கைங்கர்யம் செய்யும்போது அந்தக் கைங்கர்யம் எம்பெருமானின் முகம் மலர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளது என்று சிந்தனையுடன் இருத்தல் வேண்டும். மாறாக நாமே அதனை அனுபவிப்பதாக எண்ணுவதும், அந்தக் கைங்கர்யம் நமக்காக என்று எண்ணுவதும் நம்முடைய புருஷார்த்தத்திற்கு விரோதமாக உள்ளது அல்லவா?

180. இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

அவதாரிகை - இன்னும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார் - இதில் அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும் - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஜீவன் செய்வதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றையும், நம: என்ற பதம் அழித்துவிடுகிறது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, அநாத் மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மிதி: அவித்யா தருஸம்பூதி பீஜம் ஏதத் த்விதா ஸ்திதம், என்கின்றபடியே அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய்க் கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கார்யமான கர்மங்களும், தத்கார்யமாய் வரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் எல்லாம் கழியுண்ணும் என்கை. ஆகையிறே, த்வயவிரணமான கத்யத்திலே நமச்சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளிகிற வளவில், மநோவாக்காயை: இத்யாதி சூர்ணையாலே, அக்ருத்யகரணாத்யகில கர்மநிவ்ருத்தியையும், அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த இத்யாதி சூர்ணையாலே அவித்யா நிவ்ருத்தியையும், மதீயாநாதி இத்யாதி சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தா நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று.

விளக்கம் - நம: என்ற பதம் அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவை விலகவேண்டும் என்று வேண்டுவதாக உள்ளது. இத்துடன் கீழே உள்ள பலவும் நீங்குவதாகக் கொள்ள வேண்டும்:

- விஷ்ணுபுராணம் (6-7-11) - அநாத் மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மிதி: அவித்யா தருஸம்பூதி பீஜம் ஏதத் த்விதா ஸ்திதம் - ஆத்மா அல்லாத உடலே ஆத்மா என்ற எண்ணம், தனக்குச் சொந்தம் அல்லாத வஸ்து தனது என்ற எண்ணம் ஆகிய இரண்டும் ஸம்ஸாரம் என்னும் மரத்தை வளர்க்கவல்ல விதையாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆத்மா அல்லாத உடலை ஆத்மா என்று எண்ணுவதன் காரணமாக ஏற்படும் அஞ்ஞானம்.
- அந்த அறியாமையின் காரணமாகச் செய்யப்படும் கர்மங்கள்.
- அந்தக் கர்மங்கள் காரணமாக உண்டாகும் ஸம்ஸார பந்தம்.

ஆகவே த்வய மந்திரத்தின் பொருளை விளக்கும் கத்யத்தில், நம: என்ற பொருளை விளக்கும்போது பாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் வேண்டி நிற்கிறார்:

- மனோ வாக்காயை: என்று தொடங்கும் சூர்ணை - மனம், வாக்கு, உடல் முதலானவற்றால் செய்யப்படும் குற்றங்களைப் பொறுக்க வேண்டும் - என்பதன் மூலம் தவறான கர்மங்கள் நீங்குவதை வேண்டினார்.
- அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த என்று தொடங்கும் சூர்ணை - எல்லையற்ற காலங்கள் கர்மங்களால் ஏற்பட்ட - என்பதன் மூலம் அறியாமை நீங்கவேண்டும் என்று வேண்டினார்.
- மதீயாநாதி என்று தொடங்கும் சூர்ணை - என்பதன் மூலம் உலக விஷயங்கள் குறித்த பந்தம் நீங்குவதை வேண்டினார்.

181. "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்படியே ஆகவேணும்.

அவதாரிகை - ஆனாலும் இதுக்கு ப்ரதாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தியாகையாலே, அத்தை உபபாதிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே கைங்கர்யம் பண்ணும்போது நாம் எப்படியாகவேணும் என்ன அருளிச்செய்கிறார் - உனக்கே நாமாட்செய்வோம் என்னும்படியேயாக வேணும் - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் என்பதில் தனக்காகச் செய்யப்படுதல் என்பது நீங்கவேண்டும் என்பது முக்கியமானதால் அதனை அருளிச்செய்கிறார். அதில் முதலாவதாகக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில், “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்”, என்று “உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருப்புத்தவிர்ந்து, உனக்கேயுட்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும்”, என்கிறபடியே, சேஷிக்கே உட்பாகப் பண்ணவேணும் - என்கை. “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே”, என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - திருப்பாவையில் (29) - உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யம் செய்யும்போது நாம் இருக்கவேண்டும். அதாவது ஆண்டாள், “உனக்கும் எங்களுக்கும் என்று நாங்கள் இருப்பதை விட்டு, உனது மகிழ்விற்காகவே நாங்கள் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்”, என்று கூறுவது போன்று, எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சிக்காகவே நாம் கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். திருவாய்மொழியில் (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே - உனக்காக என்னை எடுத்துக் கொள்வாய் - என்று ஆழ்வார் கூறுவது காண்க.

182. ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச் சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

அவதாரிகை - இனி இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்நங்களை அருளிச் செய்கிறார் - ஸௌந்தர்யம் - இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, கைங்கர்யத்திற்கு உண்டாகின்ற தடைகளை இரண்டு வாக்யங்கள் கொண்ட இச்சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவனுடைய விக்ரஹ ஸௌந்தர்யமும் சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோரப் பண்ணுகையாலே, கைங்கர்யத்துக்கு விக்நம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியிற் சொன்ன கைங்கர்யமும் அபிமதவிஷய பரிசர்யைபோலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அவனுடைய முக மலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்நம் - என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் அழகான திருமேனி நம்முடைய மனதைப் பரித்துக் கொண்டு, நம்மை அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவிடாமல் தடுப்பதால், அதுவே முதல் தடையாகும். நம: என்று முன்னர் நான்காவது வேற்றுமையில் கூறப்பட்ட, நம்முடைய மனைவி போன்றவர்களுக்காகச் செய்யப்படும் தொண்டு போன்று, நமது மகிழ்ச்சிக்காகவே ஆகி விடுகிறது. ஆகவே இவ்விதம் செய்யப்படும் கைங்கர்யமும், அவனது திருமுகம் மலர்வதற்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாகும்.

183. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை போலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

அவதாரிகை - இப்படியாகையால், இவ்விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியே அருளிச்செய்கிறார் - கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆகவே கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்படும் தடைகல் நீங்க வேண்டும் என்று இடைவிடாமல் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சதுர்த்தியிற் சொல்கிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசித்தமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, இப்பதத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்ய பூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக் கடவதாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - நான்காம் வேற்றுமையில் கூறப்பட்ட "கைங்கர்யத்தை வேண்டுதல்" என்பது, எப்போதாவது செய்யப்படாமல், இடைவிடாது செய்யப்படவேண்டும், என்று முன்னர் கூறப்பட்டது (சூர்ணை - 175,176). இது போன்று கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்படும் தடைகள் நீங்கவேண்டும் என்ற விண்ணப்பமானது, இந்த உலகிலும் பரமபதத்தை அடைந்த பின்னரும் இருத்தல் வேண்டும்.

184. "மருந்தே நாங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு", என்னா நின்றதிறே.

அவதாரிகை - கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ உதயம் உண்டாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் - மருந்தே நாங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு என்னா நின்றதிறே - என்று.

விளக்கம் - (கடந்த சூர்ணையில் பரமபதம் சென்ற பின்னரு கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை தொடர வேண்டும் என்பதை ஒட்டி உண்டாகவல்ல ஐயத்திற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்). தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத பரம்பதத்திலும் "நம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு", என்ற எண்ணம் தோன்றும்படியான கைங்கர்யங்கள் இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்ருவபுத்தியை விளைத்து, ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லா நின்றதினே - என்கை. ஆகையால் அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோகத்ருவ புத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்தமென்றதாயிற்று. ஆகையினே, முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, நம இத்யேவ வாதிந: என்றது.

விளக்கம் - நித்யசூரிகள் எம்பெருமானிடம், "உனக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்பது எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் என்ற நிலையை நீக்கி, எங்களது ஸ்வரூபம் அழியாதபடி எங்களைக் காப்பாற்றும் மருந்தே", என்று அன்றாடம் வேண்டுகின்றனர். இதனைத் திருவாய்மொழியில் (9-3-4) காணலாம். ஆக பரமபதத்தில் கூட எம்பெருமானின் வலிமை காரணமாக, இத்தகைய எண்ணங்கள் உண்டாகலாம். ஆகவே கைங்கர்ய வேண்டுதல் என்பது எப்போதும், எங்கும் உண்டு என்றாகிறது. மஹாபாரதம் (சாந்தி பர்வம்) - நம இதி ஏவ வாதிந: - முக்தர்கள் நம: என்று கூறுவர் -என்று முக்தர்களுக்கு லக்ஷணம் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆக, புருஷகாரத்தையும் தந்நித்யயோகத்தையும், ததுத்தபாவிதமான வாத்தஸல்யாதி குணங்களையும், அந்த குணப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், குண விக்ரஹ விசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னு மத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - ஆக, த்வய மந்திரத்தில் பின் வருவதை விளக்கினார்:

- பெரியபிராட்டியின் சிபாரிசு செய்யும் தன்மை (புருஷகாரம்).
- இவள் எம்பெருமானுடன் எப்போதும் சேர்ந்துள்ள நித்யயோகம்.
- புருஷகாரத்தால் வெளிப்படும் எம்பெருமானின் வாத்தஸல்யம் போன்ற குணங்கள்.
- இந்தக் குணங்கள் வெளிப்படுகின்ற அவனது திவ்ய மங்கள விக்ரஹம்.
- உபாயமாக இருத்தல் என்பது, இப்படிப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் திருமேனி கொண்ட வஸ்துவிற்கு மட்டுமே பொருந்தும்.
- உபாயத்தைப் பற்றுதல்.

- உபாயத்தின் மூலம் விளைகின்ற கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்வது திவ்ய தம்பதிகள்.
- எம்பெருமானே அனைத்திற்கும் எஜமானன் (ஸர்வ சேஷி).
- அவனுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம்.
- கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்படும் தடைகள்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
முமுசுஷுப்படியில்

த்வயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

திருவரங்கத் திவ்யதம்பதிகள் திருவடிகளே தஞ்சம்
தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார் திருவடிகளே தஞ்சம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம்

(பாகம் - 5)

8. வானிடைப் புயல் மலை வரையிரைப் பிரசம் ஈன்ற

தேனிடைக் கரும்பின் சாற்றைத் திருவினை மருவி வாழார்

மானிடப் பிறவி அந்தோ மதிக்கிலர் கொள்க தந்தம்

ஊனிடைக் குரம்பை வாழ்க்கைக்கு உறுதியே வேண்டினாரே.

பொருள் - ஆகாயத்தில் காணப்படும் கார்கால மேகம் போன்ற நிறம் கொண்டவன்; மிகுந்த அன்புள்ளவன்; உயர்ந்த மலையில் தேனீக்களால் சேர்க்கப்பட்ட தேனி வெள்ளத்தின் நடுவில் வளர்கின்ற கரும்புச்சாறு போன்ற இனிமையை உடையவன்; மஹாலக்ஷ்மிக்கும் செல்வமாக உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து வாழ எண்ணாதவர்கள், இந்த மனிதப்பிறவியானது கிடைப்பதற்கு அரிது என்று எண்ணாதவர்கள் ஆவர். தங்களது மாமிசத்தால் ஆகிய உறுதியற்ற வாழ்க்கைக்கு உறுதியைத் தேடி, உலக விஷயங்கள் பின்னே ஓடுகின்றனரே!

அவதாரிகை - இவ்விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக் கொள்வதே ஸம்ஸாரிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் - எம்பெருமான் என்னும் உயர்ந்த விஷயம் அருகிலேயே இருக்க, இந்த உடலுக்கான உறுதியை எண்ணி ஓடுகிறார்களே என்று வியக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானித்யாதி) - ஆகாஸமத்யே நீர் கொண்டெழுந்து வந்து தோற்றுகிற மேகம் போன்ற வடிவழகை உடையவனை. (வானிடைப்புயல்) - என்கையாலே நிராலம்பனாயிருக்கிற என்னை நிர்ஹேதுகமாக வந்து விஷயீகரித்தவனை என்கிறார். (மாலை) - அதுக்கடியான வ்யாமோஹம். (வரையிடை இத்யாதி) - மலையிலே தேனீக்களாலே உத்பாதிக்கப்பட்ட தேனே

நீராக வளர்ந்த கரும்பின் சாறு போலே போக்யனானவனை. (திருவினை) - உத்க்ருஷ்டமாய் நிரவதிகமான ரஸவஸ்துவுக்குப் பெரிதுபோலே; உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவுக்கும் உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவினே. “திருவுக்குந் திருவாகிய” , க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய: என்னும்படியே. (திருவினை மருவி வாழார்) - வாழுகைக்கு நேர்த்தி அவன் மேல் விழ விலக்காதொழிகை. உங்களுக்கு நான் வேணுமென்ன, எங்களுக்கு நீ வேண்டாவென்னுமவர்கள். (மானிடப்பிறவி) - புருஷார்த்தோபயோகியான சரீரத்தை உதாஸீனிப்பதே! அன்றிக்கே, இச்சரீரத்தில் தோஷத்தை உணராதொழிவதே! என்னவுமாம். இத்தை தேவசரீரமாக நினைத்திருப்பார்களென்னவுமாம். (அந்தோ) - ஐயோ என்று இவர்களிழவுக்கு வெறுக்கிறார். (கொள்க) - நிச்சிதம்.

விளக்கம் - (வானிடைப்புயல்) - ஆகாயத்தின் நடுவில் நீர் கொண்ட மேகம் போன்ற அழகிய நிறத்தையும் குணத்தையும் உடையவனே! (வானிடைப்புயல்) - இதன் மூலம் எந்தக் கைம்மாறும் இல்லாத என்னை, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், தானாகவே வந்து பற்றியவன் என்றார். (மாலை) - இப்படி அவன் வருவதற்குக் காரணம் மிகுந்த அன்பு. (வரையிடை) - மலையில் தேனீக்களால் சேர்க்கப்பட்ட தேனையே தண்ணீராகக் கொண்டு வளர்ந்து நிற்கும் கரும்பின் சாறு போன்ற இனிமையானவன். (திருவினை) - மிகவும் உயர்ந்த சுவை கொண்டவனாக, மஹாலக்ஷ்மியைக் காட்டிலும் சுவை உடையவன். உயர்ந்த வஸ்துவை விட உயர்ந்த வஸ்து. இதனைப் பெரியதிருமொழி (7-7-1) - திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா - என்றும், ஸ்தோத்திர ரத்னம் (12) - க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய: - மஹாலக்ஷ்மிக்கும் ஐச்வர்யம் யார் - என்றும் கூறியது காண்க. (திருவினை) - வாழ்வதற்குப் பொருள் என்பது, அவன் நம் அருகில் விரும்பி வரும்போது அவனைத் தள்ளாமல் இருக்கை. இப்படி வாழாதவர்கள் யார் என்றால் - அவன் நம்மிடம், “உங்களுக்கு நான் தேவை”, என்று அருகில் வரும்போது, “எங்களுக்கு நீ வேண்டாம்”, என்று தள்ளுபவர்கள். (மானிடப்பிறவி) - புருஷார்த்தத்திற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ள இந்த உடலைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகின்றனரே அல்லது இந்த உடலின் நிலையாமை என்னும் தோஷத்தை அறியாமல் உள்ளனரே அல்லது தேவர்கள் உடல் போன்று இந்த உடல் நீண்ட நாள் இருக்கும் என்று எண்ணினர் போலும். (அந்தோ) - ஐயோ என்று இவர்களது தாழ்ந்த நிலையை வெறுக்கிறார். (கொள்க) - மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தும் உண்மையானது.

வ்யாக்யானம் - (தந்தமித்யாதி) - த்ருடமின்றியே “அப்போது போயிற்று இப்போது போயிற்று”, என்று மின்னிலும் நிலையற்றிருக்கிற இச்சரீரத்துக்குப் பூண்கட்டவே தேடுவர்கள்.

விளக்கம் - (தந்தம்) - நிலையில்லாதபடி, “அப்போது அழியும், இப்போது அழியும்”, என்று திருவாய்மொழி (1-2-2) - மின்னின் நிலையில் - என்பதற்கு ஏற்ப இருக்கும் இந்த உடலுக்கு உறுதியைத் தேடுவர்.

9. உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது ஓசையில் எரிநின்று உண்ணும் கொள்ளிமேல் எறும்பு போலக் குழையுமால் என்றன் உள்ளம் தெள்ளியீர் தேவர்க்கு எல்லாம் தேவராய் உலகம் கொண்ட ஒள்ளியிர் உம்மை அல்லால் எழுமையும் துணையிலோமே.

அவதாரிகை - “என் ஹ்ருதயமானது ஜநந மரணங்களை நினைத்து உருகாநின்றது, எனக்கு தேவரீரையொழியத் துணையிலை”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “என்னுடைய மனமானது பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகியவற்றைக் குறித்து நிலையில்லாமல் தவிக்கிறது. உன்னை விட்டால் எனக்கு வேறு துணை இல்லை”, என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளமோவொன்றில் நில்லாதித்யாதி) - ஹ்ருதயமானது ஓரிடத்தே தரியாதே, ஓசையையுடைத்தான எரி நின்று உண்ணாநின்ற கொள்ளியினுள் எறும்பு போலே உருவார் பிறவியை நினைத்து இருபாடெரி கொள்ளியினுள் எறும்பு போலே உருகி சிதிலமாகா நின்றது. ஒருதலை மரணம், ஒருதலை ஜந்மமிறே. (குழையுமால்) - இவன் சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநம்; இது பொல்லாது என்றறிகை; அவன் சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - அப்படி செய்கை; அதாவது ரக்ஷிக்கையிறே.

விளக்கம் - (உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது) - உள்ளம் ஓர் இடத்தில் நில்லாமல் தவிக்கிறது. ஒலியை உடைய நெருப்பானது, நிலைத்து நின்று எரிந்து, உண்ணுகின்ற கொள்ளிக்கட்டையின் உள்ளே இருக்கும் எறும்பு போன்று என் மனம் உடைகிறது. பெரியதிருமொழி (11-8-4) - உருவார் பிறவி - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு பக்கம் பிறப்பும், மற்றொரு பக்கம் இறப்புமாக, இரண்டு பக்கங்களிலும் எறிகின்ற கொள்ளியின் உள்ளே இருக்கும் எறும்பு போன்று உருகி உடைகின்றது. (குழையுமால்) - நாம் பெற்ற அறிவின் பயன், இந்தப் பிறவி பொல்லாதது என்று அறிவதே ஆகும். ஸர்வேச்வரனின் அறிவுக்கு பயன், நம்மைக் காப்பாற்றுதலே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தெள்ளியீர்) - இத்தலையில் கலக்கத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தெளிவுடையாரைப் பற்றுகிறார். (தெள்ளியீரித்யாதி) - மஹாபலி

ஒளதார்யத்துக்கும் குறைவு வாராமே, தன்னை ஆச்ரயித்த இந்த்ரனுடைய கார்யத்துக்கும் குறைவு வாராமே கார்யம் பார்த்த தெளிவு; தேவர்க்கெல்லாந் தேவராயிருந்து வைத்து அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைத் தாழ் ஏற்று, பூமியை அளந்து கொண்ட. (ஒள்ளியீர்) - இந்த்ரன் ப்ரயோஜநாந்தரபரனாகிலும் நம் கை பார்த்திருந்தானென்னுமத்தாலே வடிவில் பிறந்த புதுக்கணிப்பு. அவன் இவன் கைபார்த்திருக்கையிறே இவன் காலா விளம்பமாகக் கார்யம் செய்து. (உம்மையல்லாலித்யாதி) - எங்களுக்கு நாங்களும் தஞ்சமல்ல, பிறரும் தஞ்சமல்ல, உம்மையே தஞ்சமாக உடையோம், கோல் துணையாயிருப்பார் சிலரன்றே; அவஸ்த்தாந்தரத்தை ப்ராபித்தாலும் அரங்கத் துறையுமின் துணைவனையே துணையாகப் போமவிறே.

விளக்கம் - (தெள்ளியீர்) - தனது கலக்கத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள கலங்காமல் உள்ளவரைப் பற்றுகிறார். (தெள்ளியீர்) - மஹாபலியின் தாராள குணத்திற்கும் இழக்கு வராமல், தன்னை அடைந்த இந்திரனுக்கும் பாதிப்பு ஏற்படாமல், மிகவும் சாமர்த்தியமாகச் செயல் புரிகின்ற தெளிவு. தேவர்கள் அனைவருக்கும் தேவனாக உள்ள போதிலும், திருநெடுந்தாண்டகம் (16) - அலம் புரிந்த - என்பதற்கு ஏற்பத் தன்னுடைய திருக்கரத்தைத் தாழ்த்தி, யாசகம் பெற்று, பூமியை அளந்து கொண்டான். (ஒள்ளியீர்) - இந்திரன் இவனிடம், இவனை வேண்டாமல் ராஜ்யத்தையே வேண்டினான்; இருந்தாலும் எம்பெருமான், “நம்மிடமிருந்து அதனையாவது வேண்டி நின்றானே”, என்ற மகிழ்ச்சியால் திருமேனியில் புதிய ஒளியுடன் நின்றான். இந்திரன் இவனுடைய திருக்கரத்தை பார்த்திருக்கும்போது இவன் திருவடியால் கார்யம் செய்தான். (உம்மை) - எங்களுக்கு மனிதர்கள் தஞ்சம் அல்ல, மற்றவர்கள் தஞ்சம் அல்ல, உன்னையே தஞ்சம் என்று கொண்டோம். முதுமையில் கொம்பு ஒன்றைத் துணையாகப் பற்றுவது ஒரு சிலரே ஆவர். இது போன்று, பெரியதிருமொழி (3-7-6) - அரங்கத்து உறையும் - என்பது போல் பெரியபெருமாளை மட்டுமே துணையாக எண்ணி இருப்பவர்கள் ஆழ்வார் போன்ற சிலர் மட்டுமே ஆவர்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 21)

வ்யாக்யானம் - (மதியிலா மானிடங்காள்) - த்ரீணி சதா த்ரீ ஸஹஸ்ராண்யக்நிம் த்ரிம்சச்ச தேவா நவ சாஸபர்யந் என்கிறபடியே ஆராத்யர் அநேகர் என்னுமிடம் ச்ருதி ஸித்தமன்றோ என்ன. (மதியிலா மானிடங்காள்) - வேதாந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பாக்யஹீநரிநே. சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை, அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா, யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் என்கிற ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஜ்ஞாநமில்லாதாரிநே. அறிவுக்கு யோக்யதையுள்ள ஜந்மத்திலே ஜநித்து அறிவின்றிக்கே இருக்கிற பாக்யஹீநர்காள். ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்காளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே என்றும், செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மானிடமாவையேன் என்றும், அஸந்நேவ ஸ பவதி என்றும் சொல்லக் கடவதிநே. தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம் என்றும், ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு என்றும் வகுத்த விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமே ஜ்ஞாநமாவது; அல்லாதவை அஜ்ஞாநஸமாநம். வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் செருப்புக் குத்தக் கற்ற ஜ்ஞாநத்தோபாதியிநே இதர ஜ்ஞாநங்கள்.

விளக்கம் - (மதியிலா மானிடங்காள்) - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "ருக்வேதம் - த்ரீணி சதா த்ரீ ஸஹஸ்ராண்யக்நிம் த்ரிம்சச்ச தேவா நவ சாஸபர்யந் - மூவாயிரத்து முந்நூற்று முப்பதொன்பது தேவர்கள் சேர்ந்து அக்னிதேவனான எனக்குத் தொண்டு செய்தனர் - என்று கூறியதே. இது போன்று ஆராதிக்கப்பட வேண்டிய தேவர்கள் பலர் உள்ளனர் என்பது வேதங்களால் உணரப்படுகிறது அல்லவா?", என்று கேட்டனர். அதற்கு ஆழ்வார் பதில் கூறத் தொடங்குகிறார். (மதியிலா மானிடங்காள்) - வேதாந்த ஞானம் என்னும் செல்வம் இல்லாதவர்களே! கீழே உள்ள பல வரிகளைப் பற்றிய ஞானம் அற்றவர்களே!

- யஜுர்வேதம் - சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை - அனைத்து தேவதைகளும் பரமாத்மாவின் சரீரமாகவே உள்ளதால், அவற்றுக்குச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் பெருமை அடைகின்றன.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா - அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் அனுபவிப்பவனாக நானே உள்ளேன்.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (355-4) - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் - யார் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் ஆராதிக்கின்றனரோ.....அவர்கள் விஷ்ணுவையே ஆராதிக்கின்றனர்.

சிறந்த அறிவு பெறுவதற்கு ஏற்ற மனிதப்பிறவியை அடைந்தும், அத்தகைய அறிவைப் பெறாமல் உள்ள மனிதர்களே! இப்படியாக எம்பெருமானைப் பற்றிய அறிவு இல்லாதவர்களை, இல்லாத பொருள்கள் என்றே கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன அல்லவா?

- பெரிய திருமொழி (11-7-9) - ஆன்விடை ஏழு அன்று அடர்த்தாற்கு ஆளானார் அல்லாதார் மானிடவர் அல்லர் என்று என் மனத்தே வைத்தேனே - ஏழு காளகளை அடக்கிய கண்ணனுக்கு வசப்படாதவர்களை மனிதர்களே அல்லர் என்று முடிவு செய்தேன்.
- இரண்டாம் திருவந்தாதி (44) - செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மானிடமா வையேன் - தாமரை போன்ற அழகான கண்கள் கொண்ட எம்பெருமானை மறந்தவர்களை மனிதர்களாகவே கொள்ளவில்லை.
- தைத்திரீய ஆரண்யகம் - அஸந்நேவ ஸ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறியவில்லை என்றால் இல்லாதவன் ஆகிறான்.

மேலும் நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி பகவத் விஷயத்தைக் குறித்த ஞானம் மட்டுமே ஞானம் எனப்படும். மற்ற அனைத்து ஞானங்களும் அஞ்ஞானம் என்றே கொள்ளப்படும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளும் கூறுகின்றன:

- விஷ்ணுபுராணம் - தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம் - தோஷம் அற்ற உயர்ந்த பொருள் எதனால் அடையப்படுகிறதோ அதுவே ஞானம் ஆகும்.

- முதல் திருவந்தாதி (67) - ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு.

விஷ்ணு புராணம் - வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - மற்ற வித்யைகள் செருப்புக்குச் சமம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானைத் தவிர உள்ள மற்ற விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் என்பது செருப்புக்குச் சமமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - எங்களுக்கு அறிவில்லையாகில் அறிந்த நீர் அருளிச் செய்யமாட்டீரோ என்ன. (உற்றபோதன்றி நீங்கள் ஒருவனென்றுணரமாட்டீர்) - நான் சொன்னாலும், ப்ரளயம் வந்து கிட்டினபோது ஆச்ரயணீயரான தேவதைகளும் நீங்களும் ஒரு புகுவாசல் தேடித் திரியுமன்றல்லது ஸர்வாதிகள் ஒருவனுள்ளன் என்று உங்கள் நெஞ்சில் படமாட்டாது. உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள், ராவணாதி கண்டகர் கையிலே நெருக்குண்டு கூப்பிடுமன்றிறே ரக்ஷகன் ஒருவனுண்டென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுவது என்றுமாம்.

விளக்கம் - ஆழ்வார் கூறியதைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், "எங்களுக்கு நீங்கள் கூறுவது போன்று அறிவில்லை. அதனால், பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து நன்கு அறிந்த நீங்கள் எங்களுக்கு எடுத்து உரைக்கலாமே", என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (உற்றபோது அன்றி நீங்கள் ஒருவன் என்று உணரமாட்டீர்) - நான் எத்தனை கூறினாலும் நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டீர்கள். ப்ரளயம் காலத்தில் நீங்களும், உங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து எம்பெருமானின் திருவாயில் புகும் காலம்வரை, "அனைத்தையும் ஆள்பவன் ஈடில்லாத அவன் ஒருவனே", என்று உணரமாட்டீர்கள். இதற்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம். உங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் இராவணன் போன்ற அசுரர்களின் பிடியில் சிக்குண்டு, அவனைத் தங்கள் உதவிக்கு அழைக்கும்போதுதான், உங்கள் மனதில், "ரக்ஷகன் அவன் ஒருவனே", என்று தோன்றும்.

வ்யாக்யானம் - (ஒருவனென்றுணரமாட்டீர்) - தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற நீங்கள் ஆபத்தசைகளை ஒழிந்தபோது அவர்களோபாதி இவனும் ஒருவன் என்று புத்தி பண்ணமாட்டீகோள். அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோசுஷத்தைத் தரும் இவன் பக்கல், சஷுத்ர பலப்ரதரான தேவதைகள் பக்கல் பண்ணின ஆதரமன்றிக்கே இருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகள் மதிக்கேடு.

விளக்கம் - (ஒருவன் என்று உணரமாட்டீர்) - இவனைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை ஆராதிக்கும் நீங்கள், உங்களுக்கும் அந்தத் தேவதைகளுக்கும் ஆபத்து உண்டாகும்

காலம் வரும்வரை, அவர்களைப் போன்றே இவனும் தெய்வம் என்று அறியமாட்டீர்கள். இந்த உலகிற்கு மீண்டும் திரும்புதல் அல்லாத உயர்ந்த மோகும் அளிக்கும் இவனிடம், அற்பமான பலன்களை அளிக்கின்ற தாழ்ந்த தேவதைகளிடம் காட்டும் அன்பை வைக்காமல் உள்ளனரே! என்னே ஒரு மூடத்தனம்.

வ்யாக்யானம் - (அற்றமேலொன்றறியீர்) - அற்றம் = மறைபொருள். அறியாமைக்கு அடி அபிதாநவ்ருத்திக்கு மேற்பட தாத்தபர்யவ்ருத்தி அறிகிலிகோள். வசஸாம் வாச்யமுத்தமம், வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:, நாராயணபரதேவதா: என்னக் கடவதிறே. (அவனையல்லால் தெய்வமில்லை) - அவனையொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத்பாவத்தை இல்லையென்கிறாரல்லர். ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டு அத்தேவதைகளுமுள். ஆச்ரயணீயரல்லரென்கிறார். “அவனை” என்று என்று மேற்சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனை நினைக்கிறார்.

விளக்கம் - (அற்றம் மேல் ஒன்று அறியீர்) - அற்றம் என்றால் சாஸ்த்ரங்களில் மறைமுகமாகக் கூறப்பட்ட பொருள். நமது அறியாமைக்கு முக்கியமான காரணம் எது என்றால் - சாஸ்த்ரங்கள் மறைவாகக் கூறியுள்ள பொருளை அறியாமல், மேலோட்டமாக அறிவதே ஆகும். கீழே உள்ள பல வரிகளும் காண்க:

- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் - அனைத்து சொற்களால் கூறப்பட்ட பொருளைக் காட்டிலும் மேலான பொருளாக உள்ள உன்னை.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன்.
- ஸ்ரீமத் பாகவதம் - நாராயணபரதேவதா: - வேதங்களை நாராயணனைக் கூறுகின்றன.

(அவனையல்லால் தெய்வமில்லை) - இவனுடைய தெய்வத்தன்மை போன்று மற்ற தேவதைகளுக்கு தெய்வத்தன்மை இல்லை; மற்ற தேவதைகள் இல்லை என்று இவர் கூறவில்லை. இவனுடைய சரீரங்களாக அவர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் அண்டத் தகுந்தவர்கள் அல்லர். அடுத்து “அவனை” என்று மேலே கூறவுள்ள க்ருஷ்ணனை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அவனை" என்று நீர் அருளிச்செய்கிறவனை இன்னானென்று விசேஷியீர், நாங்களாச்ரயிக்க என்ன (கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணைப் பணிமின் நீரே) - என்கிறார். "க்ருஷ்ணன்" என்னாதே "கற்றினம் மேய்த்த" என்றது தேவதாந்தரங்களைப் போலே துராராதன்னிற்கே ஸர்வஸுலபன் என்கைக்காக. பசு மேய்க்கை அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்தத்தோடொக்கும். கன்று மேய்க்கையிலே யாய்த்துத் திருவுள்ளம் உகந்திருப்பது. ஸ்வரசுஷணத்தில் குறைய நின்றார் பக்கலிலேயிறே திருவுள்ளம் மண்டியிருப்பது. "திவத்திலும் பசு நிரை மேய்ப்புவத்தி" என்கிறபடியே பசு மேய்க்கையில் உகப்பு. கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதுகந்திருக்கும். கற்று - கன்று. (எந்தை) - நான் அகப்பட்ட துறையிலே நீங்களும் அகப்படப் பாருங்கோள். (கழலிணை பணிமினீரே) - அச்செயலுக்குத் தோற்று குணர்தாஸ்யமுபாகத: என்கிறபடியே நான் அவன் திருவடிகளிலே விழுந்தேன், நீங்களும் அப்படியே ஆச்ரயியுங்கோள். தான் சிறியனாய் நின்ற நிலையில் தன்னை ஆச்ரயித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆச்ரயியுங்கோள். யயாதி இந்த்ரனோடே ஏகாஸநத்திலிருந்தவளவிலே, "கர்ம பூமியிலே புண்யக்ருத்துக்களாய்ப் போருவார் ஆரோ?", என்ன; அஸத்யம் சொல்லலாகாதென்னும் நினைவாலே, "நான் வர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவார்கள்", என்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தது பொறாமையாலே, "ஆத்மப்ரசம்ஸை பண்ணினாய்", என்று த்வம்ஸ என்று தலைகீழ்ப்படத் தள்ளினான் என்று உண்டாயிருந்தது. "வேதோப ப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான மஹாபாரதத்தில், இது என்ன வேதார்த்தம் சொல்லுகிறது என்று குறைப்பட்டிருக்கும்", என்ன; "அவனே ஆச்ரயணீயனென்னும் இவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது", என்று அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "நீங்கள் அவனை என்று கூறுகிறீர்கள். அவனை யார் என்று தெளிவாகக் கூறினால் நாங்கள் அண்டலாம் அல்லவா?", என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணைப் பணிமின் நீரே) - என்று கூறினார். "க்ருஷ்ணன்" என்று நேரடியாகச் சொல்லாமல், "கற்றினம் மேய்த்த" என்று ஏன் கூறினார்? காரணம் - மற்ற தேவதைகள் போன்று இவன் ஆராதனை செய்வதற்குக் கடுமையானவன் அல்லன், மிகவும் சுலபமாக இவனை ஆரதிக்கலாம் - என்று உணர்த்தவே ஆகும். நித்யஸூரிகளின் அதிபதியாக இவன் உள்ளபோதும், அவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும் திறன் படைத்தவர்கள் என்பதால், அவர்கள் மீது அதிகம் ஈடுபடுவதில்லை. இது போன்று பசுக்கள் தங்களைத் தாங்களே காத்துக் கொள்ளும் திறன் உள்ளதால், அவற்றைப் பற்றி இவன் கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால், தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் இல்லாத கன்றுக்குட்டிகளிடமே இவன் மிகுந்த பரிவுடன் உள்ளான். ஆக தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் இல்லாதவர்களிடமே இவனுக்குப் பரிவு உள்ளது. திருவாய்மொழியில் (10-

3-10) - திவத்திலும் பசு நிரை மேய்ப்புவத்தி - என்று பரமபதத்தில் உள்ளதைக் காட்டிலும் பசு மேய்ப்பதில் இவனுக்கு மகிழ்ச்சி அதிகம் - என்றது காண்க. கன்றுகளை மேய்ப்பதில் இவன் மிகவும் இன்பமாக இருப்பான். கற்று என்றால் கன்று எனப் பொருள். (எந்தை) - நான் சென்று அகப்பட்டுக் கொண்ட இந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நீங்களும் அகப்பட முயற்சி செய்யுங்கள். (கழலிணை பணிமின் நீரே) - இராமாயணம் - குணைர்தாஸ்யம் உபாகத: - இராமனின் குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டேன் - என்று கூறுவது போன்று, நான் க்ருஷ்ணனின் செயல்களில் சிக்குண்டு, அவன் திருவடிகளில் விழுந்தேன். நீங்களும் இது போன்றே செய்யுங்கள். தனது அவதாரத்திற்கு ஏற்ப, எத்தனை தாழ்வாக நின்றாலும், தன்னை அண்டியவர்களுக்கு தன்னை ஒத்த மேன்மைகளை அளிக்கும் கண்ணனைப் பற்றுங்கள்.

மஹாபாரதத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சி உள்ளது - தனது தவபலம் காரணமாக யயாதி என்னும் சக்ரவர்த்தி தேவலோகம் சென்று, இந்த்ரனுக்குச் சமமான ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். இது இந்த்ரனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. இவனைத் தள்ள முடிவு செய்தான். இந்த்ரன் அவனிடம், "பூமியில் அதிகமான புண்ணியம் செய்தவர் யார்?", என்றான். உண்மையைத் தவிர வேறு எதனையும் கூறக்கூடாது என்று எண்ணிய யயாதி இந்த்ரனிடம், "நான் அங்குள்ள காலத்தில் என்னை அப்படிக்கூறினார்கள்", என்றான். இதனைக் கேட்ட இந்த்ரன், "உனது சுயபெருமையைப் போற்றியதால் கீழே விழுவாய்", என்று கூறியபடி அவனைத் தலைகீழாகப் பூமியில் தள்ளினான். பட்டரிடம் நஞ்சீயர், "வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விளக்கவல்ல மஹாபாரதத்தில் உள்ள இந்த நிகழ்வு, எத்தகைய பொருளை விளக்குவதாக உள்ளது. இதன் பொருளை அறியவேண்டும் என்ற குறை எனக்கு நீண்ட நாட்களாக உள்ளது", என்றார். உடனே பட்டர், "இந்த்ரன் போன்ற தேவதைகள் தனக்கு மேல் யாரும் செல்வதை விரும்புவதில்லை என்பதை இது காட்டுகிறது. இப்படிப்பட்ட தன்மையற்றவனும், தனக்கு நிகராக மேன்மை அளிக்கும் பண்பு கொண்டவனும் ஆகிய எம்பெருமானே அண்டத் தகுந்தவன் என்பதையும் இது காட்டுகிறது", என்று அருளிச் செய்தார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்